

Tomáše Lišky a Martina Ledviny rozehráli zhudebněné verše Věry Provozníkové tak, že to v první skladbě znělo jako Dire Straits. Pak už ne, navíc začalo pršet a já bych na soustředěný poslech potřeboval víc klidu. Třeba abych si srovnal jejich verzi Reynkových Podzimních motýlů s jejich zhudebněním Karlem Vepřekem. A to prý se Podzimní motýle chystá zrapovat i známý kempař Andrej B. Následuje přiměřený prostor pro skotské trio Talisk. Pro skotské dupárny, pro kulturní úderky z kraje modrých chrp a lochů mám odjakživa slabost. Nejspíš to začalo Matuškovou interpretací tradicionálu Loch Lomond, ale ani v podání Wabiho Daňka to – hlavně díky spoluúčasti Radúzy – nezni špatně. A pokud jde o Skoty vyřazené na MS 1974, nejvíc se z té jedenáctky proslavil Kenny Dalglish. Přitom hrál během své dlouhé kariéry jen za Celtic Glasgow a za Liverpool. Ne že by to samo o sobě bylo neobvyklé spojení, ale je zvláštní, že si vybral dva kluby, které mají za hymnu tu nejslavnější: You Will Never Walk Alone. Asi má Kenny dobrý vkus. Zaručeně neobvyklým spojením bylo seznámení harfy Catrin Finchové s korou Seckou Keity. Když je tak už za tmy publikum soustředěně poslouchalo, říkal jsem si, že teprve teď měli přijít Katka García a Luboš Malina, když už se jejich program jmenoval Vprostřed noci. Jenže právě v tu chvíli začalo znovu pršet a nepřetržitě do toho v nepravidelných intervalech štěkali něčí psi. Takže si nevyberete. Já si chtěl vybrat noční koncert Doroty Barové, ale dopadlo to jinak. A tak do připraveného volného místa smrsknu aspoň závěr textu, který jsem napsal pro Jonáše o jejím albu Iluzja. Předem upozorňuju, že v následujících řádcích používám humor: „Dorota Barová zpívá do podušky i do snů. Slovo poduška jsem už dlouho neslyšel, ale dobře si ho

pamatuju z dětství, kdy se jím myslela poduška nafukovací, na kterou bylo fajn si lehnout, ať už uprostřed krásného dne na vodě nebo večer ve stanu. Dnes se spí na karimatekách nebo alumatkách, ale písničky do snů a do podušky jsou potřeba pořád. Úplně vidím Dorotu Barovou, dosud nadšeně aplaudovanou jen menšinovými posluchači jazzových, bluesových a rockových klubů, jak pod vedením šikovného promotéra s technickou pomocí velkoplošné obrazovky a aparatury vypůjčené od Rolling Stones uspává vyprodaný Strahov. Publikum rovnoměrně tvořené tradicionalistickými trampy i fanoušky Michala Davida je z usměvavé violoncellistky celé hotové a písničkami z alba Iluzja přibité do karimatek tak, že ho nezvedne ani Dorotina originální verze hymny Vlajka vzhůru letí, ani ještě originálnější podání spartakiádních Poupat. Kdo si myslí, že jsem to přehnal, ať si poslechne, jak Dorota Barová s Andreou Konstankiewicz zhitovaly Mišíkovu slabší píseň Co jsem si vzal. A kdo nevěří, že by Dorota nevyprodala Strahov, ať si vzpomene, jak tam před ní pidlikali Nedvědi, U2 nebo Pink Floidi a taky na ně přišli lidi.“
Kdo dočetl až sem, zaslouží si za odměnu další otázku: A co Joe Chiclets? Co ten dělal, když opustil palubu Primátora Dittricha?
Milan Zeibert

Čtvrtek 1. 8.

**O duši s lehkostí i
naléhavostí**
(17,30 hod.)

Spirituál kvintet

Edmar Castaneda
(Kolumbie, USA)

Toko Telo
(Madagaskar)

Noční koncert

Zámecká knihovna, 30 minut
po skončení večerního koncertu
A propos loutna

Program Open scény
každý den v kapli Sv.
Anny ve Špitálku vždy od
13.30 hodin:

Pátek 2.8.
Lucie Dobrovodská
& PAKA s cestovatelskou
besedou

Lucie se svou kapelou
cestuje a baví lidi po
celém světě jako Lucy
Dobro Band. Právě
povídání o cestách bude
koncertem prolínat.
Radim Dačev - rytmika
Stanislav Polášek - basa
Stanislav Alexander
Sýkora - kytary, zpěv
Lucie Dobrovodská -
zpěv, kytara

Rozpravy 2019: O duši
Půlhodinka s hudebními
publicisty, odborníky a
nadšenci
Ve výstavní síni na Staré
radnici (Masarykovo
nám. 100) až do pátku
2. srpna vždy od 16:00 do
16:30. Průvodce
rozpravami je hudební
publicista Jiří Moravčík.

Pátek 2.8.
Jiří Moravčík: O
svobodě létání a
superlásce - hudební
publicista uvádí písně,
které prostě slyšet chcete.

Pátek 2. 8.

Fantazie o duši
(17,30 hod.)

Wör (Belgie)

Jiří Stivín a Collegium Quodlibet:
Fantazie o duši

Harfy nad Oslavou –
Catrin Finch (Wales)
& **Seckou Keita (Senegal)**
& **Edmar Castaneda (Kolumbie)**

Open scéna

kaple sv. Anny ve Špitálku od 13.30 hod.

Lucie Dobrovodská
& PAKA s cestovatelskou besedou

Rozpravy: O paměti

výstavní síň Staré radnice od 16 do 16.30 hodin
Jiří Moravčík: O svobodě létání a superlásce

Oranžová scéna

bílý stan v zámeckém parku
o přestávkách hlavní scény

Toy Machine: Pinocchio
Lucie Dobrovodská & PAKA

Noční koncert

Kostel sv. Jana Křtitele,
30 minut po skončení večerního koncertu
Magnificat anima mea dominum
(Duše a duch v gregoriánském chorálu)

After Midnight 2019/6

Ze všeho nejdřív spláchneme včerejší úkol. Osudy Nicka Whartona paradoxně připomínají kariéru Tondy Staňka. Staříčský Nick se nechal unášet proudem Vltava Riveru,

omylem minul Hamburg, vplul do Severního moře, z kterého byl díky svým ocelovým svalům přitažen k magnetické hoře, kde ho zachránila dvojice severanů Ján Zachrta-Dán a A. C. Nor, načež se spřátelil s medvědem Bernáškem a společně dobyli severní pól. Co to má společného s bývalým ministrem kultury? Že o tom chlapovi ještě uslyšíme, připravte se na to. Osobně tipuju, že bude dalším ředitelem CERMATU, případně Ředitelství silnic a dálnic nebo Lesů České republiky. A teď se ještě vyrovnat s tím, s čím se nevyrovnal právník Janek Ledecký. S nabídkou kvalitního koncertu na naší rotě v létě 1988. Cesta, kterou jsme mu nabízeli, totiž po hromosvodu do patra, po římse k oknu a násilně rozevřenou mříž do otevřeného okna, byla bezpečná, mockrát jsme ji použili. Naposledy když jsme jeli do Prahy na Vokálizu. Tam ale Žentour nevystupoval, tam hrála Laura a její tygři. A protože zpěvačka Jana Amrichová byla nemocná, zpíval místo ní Petr Váša. K podobně neobvyklým spojení se ještě dostaneme. Začneme ale spojením vysloveně profláknutým. Kateřina García s Lubošem Malinou za doprovodu Kamila Slezáka,

a němý pohledy.
Pricmrndávání,
a všechny ty,
bezeslovný,
konverzace.
Místo domu,
vlastní sokolovnu,
konec stanů,
kdy vstanu,
do sauny.
Stany,
který snesu,
sou plný kulís,
a herců.
Stojí v parku,
vyhraji píšťalku,
hledám matku,
zpátky na základku.
Plátky a oplatky,
maj dřevěný podpatky,
se škvarkem v ruce,
přebíhají prudce.
Od stánku ke stánku,
dostanu pozvánku,
na rauty.
Parkoviště,
s auty,
a poslední místo,
vedle zastávky?
To sou mi morálky.
Kapely, kapely,
plastový židle,
a kam bych se jen skryla?
Už nedávaj jen Kryla.
Afrika, afrika,
česi a exotika,
skládání židlí,
a přívál oranžové.
Občas,
stojím vedle vousáče,
však neviditelná,
jak maskáče.
A proč už,
k ohni nechodíte?
housle,
nástroj královský,
buřty napíchnu na rákosky.
Josefina je.

zavedeno jako výraz účasti se zbraněmi wermachtu, které začaly být nepěkně válcovány Rudou armádou, vybavenou koncertinami (vlastně garmoškami), nymememy (lahčými gul'omety) a Tě třicetčtyřkami (z nichž jedna zbyla i na Dannyho). Proč musí vsedě tančit i Talisk vážně netuším, snad to má nějakou souvislost se zvolením Borise Johnsona britským premiérem? (Začíná se mi zvolna vytrácet vojenský motiv, tak rychle od boku - poblíž Skotska jsou Orkneje s klíčovou základnou Royal Navy jménem Scapa Flow). My už našťásti účast s wermachtem předstírat nemusíme, B. J. nás přitlíš nebere, takže vzhůru na zelený parket! Carlos

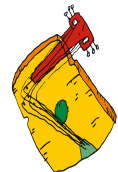
Poesie večerní

V neděli u posledního koncertu mě začala napadat báseň. To pro mě není tak neobvyklé, já takovéto nonsensové básničky píšu často a ráda. Jen mě potěšilo, že to bylo právě na Folkovkách u jednoho z koncertů. Ta básnička je taky o Folkovkách z pohledu introverta, který zde jezdí už od dětství.

Tak pokud by jeden z pisatelů do Plátku dlouho ponocoval u ohně, zde je básnička na jeho místo a pisatele nechte ještě chvíli spát:).

Našťásti v tom, předměstí, mě už nic, neděsí.

Jako děcko, můžu všechno, čůrání v parku,

Nášup – dušená mrkev potřeťi

Když chceme v dílně tvůrčího psaní najít cestu k sobě samému - do nitra - k duši, máme několik možností: Můžeme vlézt do ulity a projet dolů jako po toboganu, můžeme skočit do králíci nory (samozřejmě s hodinkami a marmeládou), můžeme otevřít svá srdce, tak jako se otevírá krám s houskami, nebo můžeme sejít po dřevěných schůdkách až dolů k řece (ideálně Oslavě). Všechny tyto techniky se běžně používají v kreativních dílnách. Pravost kreativních dílen se pozna právě podle toho, že tyto postupy má lektor ve svém repertoáru a vytahuje je ze svého kufříku (nebo košíku) jako pravý Houdini. Jak je vidno, dílna tvůrčího psaní není žádná věda. Je to přízemní a dostupná záležitost. A pokud by se někdo bál k nám do dílny nakouknout, nemá k tomu žádný reálný důvod! -pf-

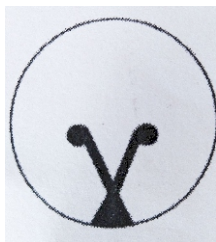
Ukázky z dílny tvůrčího psaní (kolektivní texty)

Nebezpečí

Dřevěné schůdky až dolů k řece. A dál všechno plyne ve vodě. Včetně času, co nevině se v ní rozplyne a splyne s životem i smrtí v jednom nekonečném okamžiku... Ta představa mě drtí. Divocí Chrti mě chytily pod krkem a dech se ve mně újí. Najednou Vlk se sem plíží, schovává se za smrkem. A hladově zírá, co kde roztrhat. Tak a co teď s životem a smrtí? Mám se bát nebo se mám radovat? Smát se až k smrti?

Blaze

Dřevěné schůdky až dolů k řece. A dál už nic. Jen ševlelící vlnky a tichý rybí tanec. Tak si lidé, které znám, představují svobodu. A uchlácholeni klidem, upadají do nevědomí, nepozornosti až o ni přijdou. Propadám se do hlubin. A přesto jsem ve svobodě. Na duši mír. Neexistuje čas. Je mi krásně, blaze zas. Existují.

Co je to?

Možná řešení: spokojená tykadla, Karafiátův brouček na plese, padedé, tanečnice s plným měchýřem, hlemýžď ze zpředu, osamělá hora, přesýpací hodiny, rolnička, zamračený obličej, E.T. s rozštěpem, třešně na talíři, špatně vyfocená vlaštovka, Dálího knoflík, greenhorn konečně zachytil v dalekohledu indiánský tábor, 17. otázka IQ testu, golfové hole, pohled zezadu na zahradnické kalhoty, mořský koník nakukuje do ponorky, rozvíjející se kapradina.

Na dnešní scéně...

Spirituál kvintet

Domácí instituce zpěvu, patřící k základním kamenům české hudební historie.

Domácí institut folku se na Folkové prázdniny přijíždí rozloučit. Zní to divně, ale je to tak: legendární vokální skupina odchází po šedesáti letech do zaslouženého důchodu.

Naše nejstarší folková skupina patří k základním kamenům české hudební historie a tím, že vždy stála na straně práva a zdravého rozumu, cení si jí i ti, co jinak folku a spirituálům moc nedají. Vždy stála na straně práva a rozumu, a když bylo v listopadu 1989 potřeba pozvednout důvěru v sametovou revoluci, nechyběl Spirituál kvintet. Během kariéry se Spirituál kvintet nikdy nezpronevěřil svým ideálům ani nezaprodal politikům a vždycky zpíval a říkal pravdu. Spirituál kvintet si budeme navždy pamatovat, jak v černošských gospelech, spirituálech, folkových baladách, renesančních a obrozeneckých písních hledal a nacházel krásu a přenášel ji na posluchače. A o tom bude i jejich poslední koncert na Folkovkách...

Edmar Castañeda (Kolumbie/USA)

Rozezvučí harfu na andělské party jako nikdo jiný na světě. Na letištích přistupuje s rozměrným nástrojem k přepážce s prosbou: „Ahoj, jsem anděl hrající na harfu. Pomůžete mi?“ Že nepřehání, pochopíte záhy na koncertě.

Když se v šestnácti přestěhoval do New Yorku, kde začal

SKUPINA ČEZ
GENERÁLNÍ PARTNER

Dnešní Oranžová scéna

Čtvrtek 1. 8.

Hudbajky aneb Skrytý život nástrojů - Jan Bradáč, Tomáš Kovanda

Již dlouho převládá názor, že nástroje mají duši. Je téměř faktem, že mají svůj charakter a dlouhé příběhy. Většina hráčů vám potvrdí, že dokonce umí trápit lidi. Je znepokojující, že mají něco za lubem. Pojdme se tomu společně dostat na kobytku!

Epydemye

Kapela Epydemye si posluchače napříč generacemi získává svou pozitivní a živelnou koncertní energií a písněmi, které otevírají společenská, historická i existenciální témata. Dosud natočila tři desky a ročně odehraje několik desítek koncertů. Za poslední desku Kotlina kapela získala žánrovou cenu Anděl. Miroslav Vlasák - kytara, zpěv Jan Přeslička - kytara, zpěv Lucie Vlasáková - kontrabas, zpěv

Kdo to ví, odpoví aneb Tajemná fotografie z titulní strany

Na vysoké škole mě učili, že titulní strana časopisu je jeho výkladní skříní.

Má upoutat pozornost a nalákat na to nejlepší, co uvnitř magazínu čtenář najde. Fotografie na titulní straně prvního čísla letošního ročníku Plátku výše uvedené v podstatě splňuje: na první pohled upoutá. Je na ní totiž... co to tam, ks*kru, je? No, musí to být něco naprosto úžasného a hodnotného, když se to stalo onou „výkladní skříní“. Jistě, nejjednodušší je polapit v areálu šéfredaktorku a zeptat se rovnou. Já mám ale rád výzvy. A tak jsem obešel několik návštěvníků Folkovek a zeptal se, zda vědí nebo alespoň tuší. Jejich odpovědi najdete níže. Ty svoje můžete přidat taky: pošlete je jednoduše na (xkralovaj@seznam.cz), a to do zítřejšího poledne. V dalším čísle Plátku se vaše tipy objeví společně se správnou odpovědí od šéfredaktorky. A my se půjdeme věnovat dalším výzvám.

- kaširovaná hlava lišky odhozená do záhonku sivé šalvěje,
- šutr obalený v cementu,

studovat jazzovou trubku, chodil si po nocích přivydělávat do klubů. To co se přes den ve škole naučil, snažil se večer přenést do strun harfy. Brzy se mu podařilo vyvinout ojedinělý osobní styl - pravou rukou basuje a levou hraje melodie jako kytarista nebo klavírista. Ideální pro jeho další unikum: směs jazzu a tropo. Hudba joropo tvoří součást lidových slavností kolumbijských a venezuelských Los Llanos. Stojí na zvuku harfy a pronikavých hlasech připomínajících andaluské Cikány. Kořeny joropo totiž míří do středověkého Španělska. Joropo zahrnuje divoké i pomalé tance, improvizovaná básnická klání contrapunteo, epické písně, sentimentální balady, kovbojské halekačky a existuje i v čistě instrumentální podobě. Propojit jazz s joropo, dvě zdánlivě protikladné hudební sféry, nevyžadovalo pro Castañedu žádný problém a pojitkem se mu stala improvizace, vlastní jak jazzu, tak honácké hudbě. Zcela přirozeně do jeho skladeb tak vstoupily funk, flamenco a další vlivy. Není proto divu, že se dopředu těší na setkání s Catrin Finch a Seckou Keitou... velšská a kolumbijská harfa ve spojení s korou bezesporu přejdou do dalšího andělského levelu. Více se dočtete v katalogu FP...

FOLKOVÉ PRÁZDNINY NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU

reproduktory, které výrazně umocňují emoční zážitek z koncertu. Dále jsou potřeba vykrývací reproduktory pro blízký poslech tzv. Filly, které vykrývají místa, kam hlavní reproduktory „nedosáhnou“ převážně ve středních a vysokých frekvencích. Jenže to už máme v jednom prostoru pěknou řádku zvukových zdrojů, které reprodukuje v podstatě shodný signál (jen různě hlasitý a různě zpožděný). A přesně takové situace se náš mozek naučil interpretovat jako odraz (echo). Proto je klíčové všechny reproduktory naučit šlapat v „jednom šiku“, jinak bychom se zvukově ocitli v situaci hlášení odjezdu rychlíku na brněnském nádraží. Synchronizace a ukáznění zdrojů je práce dizajnéra zvukového systému, kterou u nás dělá David Kurc. K práci používá mikrofony a speciální software, ale na závěr výsledek pečlivě poslouchá. Trénované ucho je vždy konečným arbitrem elegantiarum. Optima samozřejmě nelze nikdy dosáhnout, ale výsledek by měl být takový, aby se zvuk v auditoriu neměnil při změně místa poslechu. Poté nastupují technici na pódiu, kteří musí po každé kapele vše uklidit a připravit dle technických požadavků na další. Všechno zapojit a odzkoušet. Každá chyba se projeví a vymstí. Dále je na pódiu monitorový zvukař se svým mixpultem, který s kapelou ladí jejich odposlechy a ve stejnou chvíli FOH zvukař dělá zvuk pro auditorium. Velmi často se na Folkovkách stává, že v průběhu zkoušky na hlavní stage hraje jiná kapela svůj program a není ji možné rušit. Potom musí FOH zvukař zkoušku udělat na sluchátka a modlit se, aby při prvních tónech koncertu nevylezla nějaká jobovka. S Jirkou Topolem Novotným (a dalšími) to ale většinou jde hladce, jen občas nepustí včas moderátora. Podezřívám ho, že to dělá záměrně.

Jaká technika je pro každou část zvukového řetězce optimální?

To je jako se vším. Co nejlepší bedny, mikrofony, pulty, kabely, DIboxy, stojany, reproduktory, procesory apod. Každý by chtěl pračku Miele, otázka je pouze, jestli na ni má peníze. U zvuku jde ale především o obsluhu. 10x dražší reproduktor bude hrát hůře, když bude špatná kapela (na tom záleží nejvíc, říká se „shit in – shit out“), nebo technický tým než levnější aparát s dobrými lidmi.

V posledním díle se zeptáme, jak se se sejmutým zvukem dále pracuje a jak ho co nejlépe předložit posluchačům.

----- konec druhého dílu -----

povinně nosit masku nebo alespoň škrabošku všichni, co už tu nejméně třikrát byli. To by bylo, abychom nedali na frak i těm Benátkám, stejně klesají ke dnu... (klk)

Concertina (úvaha převážně vojenského charakteru)
Jedná se o very, very, very small tahací harmoniku, jejíž název zní jednoznačně italsky, skoro až seriózně. Vzhled zase působí značně ruským garmoškovitým dojmem, ovšem když ji dostane do rukou ten správný Skot, začnou se dít věci, při kterých by každý rudoarmějce zbledl závistí. Přidáme k tomu housle (nikoliv violín, nýbrž nekompromisní fiddle), kytaru s otevřeným laděním a máme tu trio Talisk, skotský nářez, jak se patří. Major Haluška, zvaný Terazky, by si možná povzděchl: "Len tie gajdy vám schádzajú, len tie gajdy..." ale toho netreba brát v patrnost, toho by uspokojil snad jen l'ahký gul'omet. Vizually ve mně toto uskutenčení ze všeho nejvíc evokuje Dannyho Smírčického (v té době ještě netušícího, že to jednou dotáhne na rotného a velitele tanku T-34) a jeho přátele, když byl vydán zákaz tance na tanečnicích(!) zábavách, takže byli nuceni tančit vsedě. Toto opatření bylo

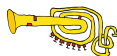
Včera úspěšně proběhl Oranžový výlet, kterého se zúčastnili jak návštěvníci Folkovek, tak i klienti Domova bez zámků, kam půjde výtěžek cca 5 000 Kč. Výlet do Přecher páváci vodní elektrárny Dalešice, spojený s příjemnou plavbou na lodi Horácko, si všichni pořádně užili.

Nasad' me masky! Uprostřed nedělního reje, jak tak člověk potkával v parku známé a povědomé tváře, mi přišlo na um, že se Náměšť uprostřed léta zastavuje. Že přešlapuje na místě, neproměňuje a nevyvíjí se tak svižně a promptně, jako svět všude okolo. Že vlastně na festival jezdíme nejen pro staré a nové písničky, ale také proto, abychom (prázdniny!) dali sbohem kvalitující každodennosti. Proč ne? Vždyť je to sám o sobě pádný důvod. Ale na druhou stranu, proč zase po roce koukat fiurt na ty samý ksichty? Inspirací budíž letošní Doubalova bračka. Příští rok budou

Jak se zvučí Folkové prázdniny (2/3)

V první části rozhovoru jsme probrali s Filipem Otevřelem, jehož firma OteSound zajišťuje zvukové služby na FP, vnímání zvuku u člověka, k čemu je dobré mít dvě uši, jak fungují a jak můžeme nechat uším odpočinout po silném dlouhotrvajícím zvuku. Dnes se dozvíme něco o cestě zvuku od interpreta k posluchači a jaká technika a jaké profese se na tom podílejí.

Jaká je vlastně cesta zvuku od nástroje (hlasu) až k lidem v hledišti?

Na úplném začátku cesty stojí zdroj zvuku. Hlas, struna, blána, vzduchový sloupec, nebo elektrický signál (snímač, elektrické piano, sampler, PC, apod.). Pokud zdroj neposkytuje elektrický signál je třeba použít mikrofon. Mikrofon je v podstatě reproduktor naruby. Zvuk ze zdroje pohybuje membránou, která převádí svůj pohyb na elektrický signál. Tento signál je velmi slabý a je třeba ho v několika místech zesílit, navíc i výrazně upravit tak, aby zněl přirozeně. Mozek totiž není zvyklý poslouchat zpěváka, buben, nebo saxofon z 5 cm.

Dále jsou jednotlivé signály (řádově desítky až stovky) vedeny do přístroje zvaného splitter, který signál rozdělí na několik stejných částí. Jedna část putuje k tzv. FOH (Front Of House) mixpultu, kde pracuje zvukař, který má na starosti zvuk v auditoriu, druhá část putuje ke zvukaři na pódiu, který má na starosti odposlechy pro muzikanty. Tomu se říká MON (monitorový zvukař). Další část může být využita například pro nahrávání, nebo streaming, apod. V mixážních pultech se odehrává ta část práce, kterou diváci a muzikanti hodnotí jako dobrý, nebo špatný zvuk. To je ta třešnička na dortu. Všimněte si, že většinou se diváci obrátí k mixpultu, když něco zapíská, nebo chrčí, nebo je jakýkoli problém, přestože to s FOH zvukařem vůbec nemusí souviset. Na druhé straně však, pokud je někdo spokojený, přijde poděkovat do FOH stánku.

Jaké profese nebo odborníci se na tom vlastně podílí? Vezměme to chronologicky a věci, které se týkají jen zvuku (tedy nikoli světla, stavby pódia, apod.).

Velmi důležité je, kam a jak se umístí reproduktory. Podstatná je jejich výška i sklon v obou rovinách. Kromě hlavních reproduktorů Left - Right tzv. PA (Public Address) jsou podstatné i subwoofery, specializované basové

Toko Telo (Madagaskar)

Blažené chvíle s hudebními obry z Madagaskaru
Jinak se vystoupení úchvatné zpěvačky Moniky Njava a famózních kytaristů D'Gary a Joëla Rabesolo popsat vlastně ani nedá. I ti nejméně připravení posluchači nad jejich hráčským a vokálním mistrovstvím mimo všechny kategorie navíc opravdu doslova ustrnou. Ke všemu postupně s obavami, jestli tolik krásy unesou. Tři ostrovní hudební hvězdy vedle umění, o kterém už dávno ví celý svět, skladbou od skladby nenápadně vzdělávají z historie Madagaskaru a vypichují do popředí nejpálčivější problémy ostrova, vzdalujícího ho se rychlostí dvou centimetrů za rok od africké pevniny. Monika Njava, zakladatelka skvělé skupiny Njava a členka Deep Forest, zpívá o narůstající chudobě, nenávratném ničení přírody a s úctou vzpomíná na zakládajícího člena tria, akordeonistu Regise Gizavo, který v roce 2017 nečekaně zemřel.

Pověst pravila, že údajně samou rychlostí svítící prsty hracího Gizava snesly srovnání s těmi nejbarevnějšími ohňostroji, takže nahradit ho se zpočátku zdálo takřka nemožné, jenomže se nakonec ukázalo, že ty

samé ohňostroje dokáže s elektrickou kytarou nechat vybuchnout také Joël Rabesolo, impozantní jazzový muzikant, kterého když na koncertu pozorujete, nechce se vám věřit, jestli to, co hraje, vychází pouze z kytary, a i když vám to odpřísáhne, stejně jste na vážkách. O kytaristovi N'Garym jdou také fámy od chvíle, kdy

- srnčí lebka v listí,
- kus zdiva v levanduli,
- pták odpočívající na kameni,
- zapomenutý batoh,
- uhynulá kachna ležící břichem vzhůru,
- něčí ztvrdlá játra nalezená po skončení minulého ročníku,
- kytara vykoušaná ze střídky chleba. Davi2

"Folkovky nedělá Folkovkami jen muzika, ale hlavně publikum". Tak nějak zněl citát ze zahájení druhého ročníku neformální výstavy fotografií z Folkovek. Výstava jen pod plachtou, mezi stromy za Špitálkem. Fotek, které si majitelé na nich zobrazených tváří mohou i letos odnést v pátek a v sobotu jako dárek, od diváka i fotografa Tomáše Dandy. I tak může vypadat heslo, které roky razím, že Folkovky budou jen takové, jaké si je sami uděláme. Tomáši dík.

míra

Dnešní noční koncert

A propos loutna
Loutnové písně od renesance po současnost nejen z odkazu Spirituál kvintetu.

Zdena Tichotová,
Veronika Součková, Jiří Tichota, Pavel Peroutka a Jan Čížmář zahrají (nejen) renesanční písně s loutnou.

Zdena Tichotová,
Veronika Součková, Jiří Tichota, Pavel Peroutka a Jan Čížmář zahrají (nejen) renesanční písně s loutnou známé částečně z repertoáru Spirituál kvintetu, ale také zcela nově nastudované.

Chybět nebudou ani sólové instrumentální vstupy. Cílem je představit loutnu jako nástroj, který ke zpěvu neodmyslitelně patří a i dnes, kdy jeho roli převzala kytara, může být v povolaných rukách plnohodnotným a universálním nástrojem. Jan Čížmář, který s Jiřím Tichotou koncert připravuje, je mimořádný a vyhledávaný hráč na historické drnkací nástroje a majitel neuvěřitelných více než 30 louten, kytar či theorb. "Program jsme začali připravovat teprve nedávno. Krystalizuje kolem loutny, respektive z podhoubí vytvořeném před léty Jiřím Tichotou jakožto „promovaným doktorem pražských loutnových tabulatur".

v 90. letech na ostrově natáčela dvojice amerických producentů David Lindley a Henry Kaiser. „On je kytarové monstrum, nevěřil jsem vlastním uším," poznamenal Lindley, sám skvostný kytarista, co pracoval pro Boba Dylana nebo Bruce Springsteena. Hudební publicista Petr Dorůžka se pak o D'Garym nerozpakoval napsat: „Ve srovnání se západními kytaristy nepůsobí, jako kdyby přišel z nějaké pozemské kultury, ale z Marsu." A teď si ho představte v trojici s Monikou a Joělem...

Více se dočtete v katalogu FP...

PROJEKCE ANIMOVANÝCH FILMŮ

ČTVRTEK 1.8.

NATIONAL FILM AND TELEVISION SCHOOL (GB)

Fishboy (2018) - 9 min.
Moth (2018) - 11 min.
Up Hill (2018) - 9 min.

PÁTEK 2.8.

NATIONAL FILM AND TELEVISION SCHOOL (GB)

Triptych (2018) - 9 min.
Hedgehog (2018) - 11 min.
Inanimate (2018) - 9 min.

SOBOTA 3.8.

NATIONAL FILM AND TELEVISION SCHOOL (GB)

My Face is in Space (2012) - 9 min.
The Reunion (2016) - 7 min.
Facing it (2018) - 8 min.

UNIVERZITA TOMÁŠE BATI VE ZLÍNĚ

Vlčí stezky (2018) - 10 min.
Pod mrakem (2018) - 5 min.
Hrací skříňka (2018) - 13 min.

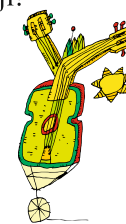
**kdy: v přestávkách mezi koncerty Hlavní scény
kde: Kavec u zámecké jízďárny**

VSTUP ZDARMA

Hnízdo múz - dílny, které baví, učí a inspirují!

Pátek 2.8.

- 8:30 - 9:15 Ranní jóga - Pozdrav Slunci
- 9:00 Pohádky z půdy
- 9:00 - 12:00 Malované půl-mandaly
- 9:30 - 12:00 Grafika - suchá jehla, strukáz
- 9:30 - 12:30 Lapače snů
- 9:30 - 12:30 Enkaustika
- 9:30 - 13:30 Skleněné vitráže technikou Tiffany
- 9:30 - 14:30 O duši hudby, ateliér plenérové a figurální kresby a malby
- 10:00 - 12:00 Tančírna - argentinské tango
- 10:00 - 12:00 Skleněné vinuté perly - šperkařská technika
- 10:00 - 12:30 Keramika - točení na kruhu
- 10:00 - 13:00 Užijeme si to!
- 10:00 - 13:00 Dekorace na textil
- 10:00 - 13:00 Hrajeme si s dětmi - prostorové ptáčky z papíru
- 10:00 - 13:00 Výroba pastýřských píšťal z černého bezu
- 10:00 - 13:00 Pletení košíků z pedigu
- 10:00 - 14:00 Smalty na vařič
- 10:30 - 12:30 Strach z veřejného vystupování, co s ním...?
- 10:30 - 12:30 Žonglování a kejklování
- 13:00 - 15:30 Kytičkování
- 13:00 - 16:00 Macramé aneb oblékneme sklenice (svícen, váza)
- 13:00 - 16:00 Hra s indickými razítky
- 13:00 - 16:00 Hvězda ze svačinových sáčků
- 13:00 - 16:00 Domácí fyzikální pokusy
- 13:00 - 16:00 Ozdobné lampióny
- 13:30 - 15:00 Tančírna - argentinské tango
- 13:30 - 15:30 Keramika - točení na kruhu
- 13:30 - 15:30 Lucka Dobrovodská & PAKA s cestovatelskou besedou
- 13:30 - 16:00 Savování na textil
- 13:30 - 16:00 Skleněné vinuté perly - šperkařská technika
- 13:30 - 16:00 Grafika - suchá jehla, strukáz
- 13:30 - 16:00 Barvení papíru technikou "EBRU"
- 14:00 - 16:00 Fidlerický workshop

To on je vlastně duší celého projektu, nebo možná tou duší bude loutna jako nástroj... a o spojení s duší nebude pouze ani ve skladbách, které zahrajeme," avizují autoři.

Snít minulé sny
Snít sny minulé je těžké, ba nemožné. Sny totiž, podobně jako první lásky, se nevracejí. I když... Jak tu sedíme, muzikant pokročilý či naprostý hudební analfabet, neubráníme se, ruku na srdce, tu a tam lákavě představě, jaké by to mohlo být, kdybychom, byť na jednu jedinou skladbu, stanuli po boku právě vystupujícím. Jiný by možná zase rád přispěl konferujícímu pohotovějším vyjádřením. Kdo ví? Jak přibývají roky a proti nim dokonalost a vytříbenost muzikantů, snažím se zapuzovat myšlenky na jakýkoli hudebně veřejný projev. Jeden sen se mi však neodbytně vrací. Pravda, byl by slučitelný a realizovatelný pouze s velkým orchestrem. Mám už dlouho vyhlídnuté místo mezi flétnami a hoboji, kde bych se, oblečen ve fraku s vážnou tváří soustředěně zahleděn do not před sebou, propazdíroval celou skladbou. Obecněstvem pochopitelně neodhalen. Nemáte někdo za kámoše dirigenta? (klk)

